

comarca Aquesta gent que el dijous arriba...

Un fet

D'ençà de les antigues vegueries i sotsvegueries fins a les organitzacions administratives actuals, la comarca ha tingut sempre un reconeixement, fins i tot oficial, encara que, sobretot en el segle passat, la influència d'un règim administratiu inspirat en tradicions gens espanyoles, li hagi fet perdre una bona part de la seva personalitat.

De totes maneres, el fet — la comarca — subsisteix. A casa nostra concretament, en aquest Vallès Oriental, la permanència del mercat de Granollers ha jugat un paper gens menyspreable en el manteniment de la realitat comarcal.

Una comarca amb fesonomia pròpia — una fesomia variada que ens porta des de les continuacions de « l'hort » de Barcelona fins el Montseny — y amb una capitalitat — Granollers — indiscutible i indiscutida.

Una presència

La capitalitat, però, d'aquesta comarca comporta no pas uns honors, sinò, més aviat, unes exigències. Granollers té i ha de sentir el seu compromís comarcal. L'atracció que damunt nostre exerceix Barcelona no pot fer-nos oblidar la necessitat de la nostra presència en la comarca i de la presència de la comarca en nosaltres.

Nosaltres, en aquestes pàgines, en la humilitat del nostre comès, no podem defugir la necessitat de donar acolliment al ressò de la vida de la comarca. Per això avui, amic lector, per primera vegada, arriba fins a tu una plana feta des de la comarca per a ésser testimoni d'aquesta duplicitat de presències de què acabem de parlar. És un nou esforç, és una nova tasca que ens imposem i que, ajudant Déu, procurarem portar a terme amb la nostra millor voluntat, comptant per això amb la col·laboració dels amics dels nostres pobles. — V. A.

CAMISAS A MEDIDA

Cuellos perfectos inarrugables

CAMISERIA - SASTRERIA

R I E R A

P L A Z A O L L A S , 18

Divagacions

I — És segur que arriba; vosaltres l'espereu, sabeu que no faltará a la cita. Aquesta cita que es repeteix des de fa mil anys. Per la comunitat de Granollers això és una constant, una llei que, en complir-se, marca profundament la seva manera de ser.

La vostra ciutat és tancada i oberta com totes les altres. Però quan ve el dijous es dona, s'obre totalment, es de inenlair per aquestes corrues de gent que arriba.

Cada setmana Granollers, comunitat — cristiana? —, obre els braços i tota una colla de petites comunitats — cristianes? — accepten la invitació.

L'abraçada és total. Sembla ser sincera.

II — Aquesta gent que arriba sembla ser senzilla, sense gaires replecs; vosaltres la soleu mesurar amb una mateixa mida.

Vosaltres la tracteu amb fina superioritat. (Us heu fixat que també us hi tracten ells quan — de tant en tant — els torneu la visita?)

Vosaltres sabeu més que ells de...

Els saben més que vosaltres de...

De vegades cal parar-se a pensar en això. — Superioritat? De quí?

Fets

I — Joana és aquesta eixerida botiguera que pertany a la comunitat cristiana de Granollers.

Ahir, anant de compres a Barcelona, li robaren el portamonedes: 400 ptes.

Avui, acabat el mercat, ho comenta, indignada, amb la veïna: « Ah; pero no se n'han rigut, no! Què es pensaven! Pageda que badava, pageda que se'n anava amb tres unces « menos » de pes ».

La veïna, entre sí i no, comenta: « Què vols que et digui, Joana, no sé si està prou bé això? »

I Joana: « I que n'està gaire el que em varen fer a mi? »

II — Isabel acaba de baixar d'aquest cotxe de línia que està buidant la seva càrrega a la plaça del Quartel. Acompanya a la seva mare al rengle. Li sap greu portar aquell cistell tan gros, ple de caparrons virolats. Té por que les seves amigues la vegin amb la seva mare. Perquè Isabel ve a col·legi cada dia i té amigues aquí.

Ara, a les vuit, però, les amigues totjust es lleven.

Cap a mig dematí, entre classe i classe, ha saltat una pregunta inesperada. Les amigues d'Isabel, és clar... A ella no se li hauria ocorregut mai. Al poble no hi ha tant cinema, potser. A més, la seva mare li havia parlat amb tanta naturalitat del misteri de la vida i d'aquesta excepció...

Però la pregunta és aquí, vinguda sobtadament, torturadora: « Quí és el pare de Jesucrist? »

Incomprensible potser, esglaiadora... Però la pregunta és aquí, a flor de llavis d'aquestes amigues d'una comunitat — cristiana? —.

Isabel estima més la seva mare aquest vespre, quan arriba a casa. — M. G. F.

Un home de bona voluntat

700 persones. Al poble n'hi ha 1 200.

El Sr. Rector era vell. Feia temps que estava malalt.

El Sr. Rector feia els sermons massa llargs. Ens hi adormíem.

El Sr. Rector sempre demanava diners. Ens feia posar nerviosos.

Ara veiem l'església ben arranjada i ell mort.

Teníem la seva veu gravada a la cinta: « Feligresos de Santa Eulàlia »

Per sobre la seva veu hi ha gravada una música de sardanes.

Aquesta tarda de l'últim dia d'Octubre la plaça és com un crit viu d'enyorrament i de recança.

700 personas assisteixen a l'enterrament del seu Sr. Rector.

28 anys de Rector.

45 anys de conviure entre els pares i els avis i els fills; un home de bona voluntat.

El cap d'una d'aquestes petites comunitats cristianes que us envolten.

Demaneu ho a aquesta gent que el dijous arriba...